

## Tots els carrers de Girona

El carrer de la Torre de  
Taalà  
498

El carrer de la Torre de Taalà es troba a la urbanització homònima realitzada, segons pla parcial aprovat definitivament el 8 de març del 1977, en terrenys que foren del municipi de Sant Gregori fins al 1974. És una urbanització en la qual alternen un sector de baixa densitat amb un altre de compactes blocs d'habitatges, alguns dels quals ja són construïts.

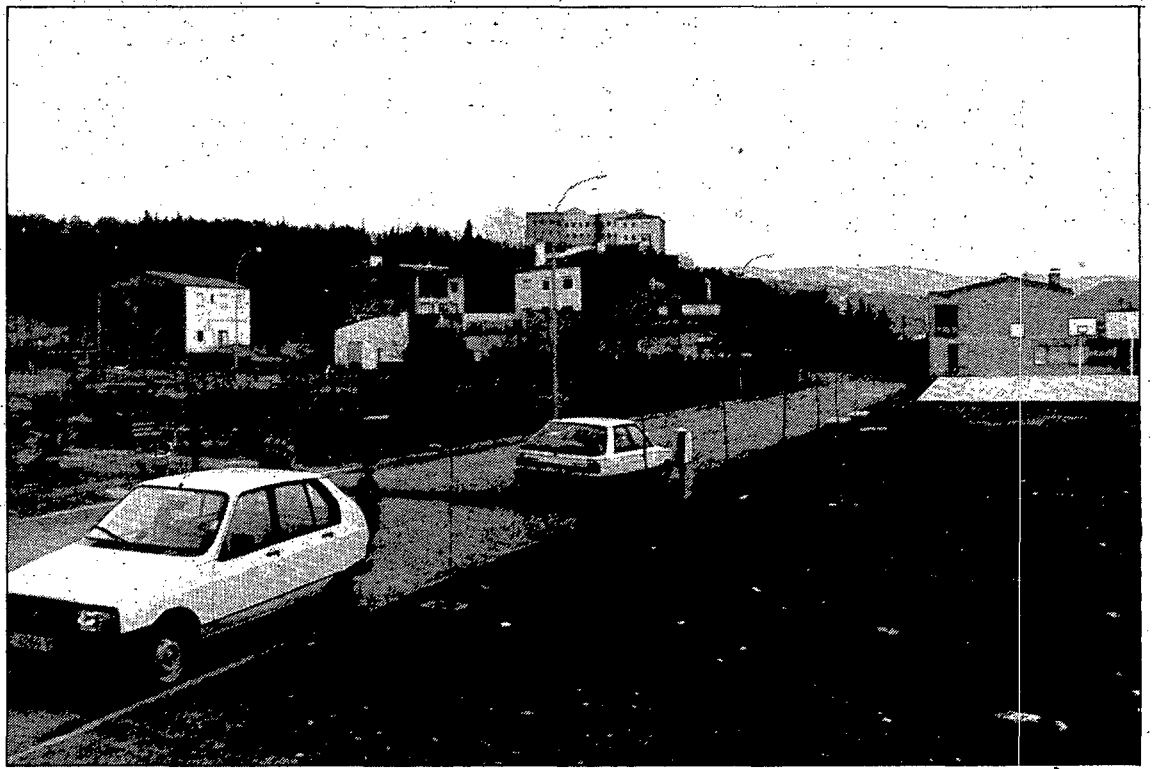
El nom va ser atorgat a aquest carrer pel ple municipal del 19 de juliol del 1985. Prové, com el de la urbanització, de l'antic mas conegut com la Torre del Cerdà situat a la part alta d'aquesta i actualment en estat ruïnós.

El carrer travessa tota la urbanització en direcció NW-SE i va des del punt on s'uneixen el ca-

rrer dit Central i el que porta el nom de Miguel Hernández fins als límits amb la urbanització de Fontajau. Acaba amb un cul-de-sac, després d'un revolt. És ben urbanitzat i de bona amplada, tot i que té unes alineacions i un traçat capriciosos, amb diferents amplades, racons, sinuositats, entrants i sortints.

En aquest carrer es troben la zona verda de la urbanització, al costat nord, i una pista de bàsquet, al costat sud. La zona verda és mínimament condicionada, amb alguns aparells de jocs per a la mainada i bancs. Al costat de la pista de bàsquet hi ha una reserva de sòl per a zona escolar.

J. Fabre



El carrer de la Torre de Taalà porta aquest nom des del 19 de juliol de 1985. Foto: Manel Lladó.

## EL LECTOR ESCRIU

## Ve de la plana anterior

per què ser-ho per a una altra persona; per tant, crec que hauries de dir subjectivitat estètica, ja que la visió de cadascú estarà influïda pels sentiments.

A la fi actues com aquests «quatre poetes plorans», amb la diferència que ells segurament expressaven el que sentien sense pretendre influir en ningú i tu sembla que et sents més amo de la «veritat».

Per què creus que tu pots decidir la capacitat d'idiotesa de la gent per considerar «un capvespre de tardor el paradigma de la malenconia», per exemple!

Modestament, crec que valdria la pena que dediquessis uns moments a pensar en la llibertat que tenim cada persona de sentir o bé malestar pels problemes que ocasiona la neu, o bé quelcom molt especial que ens comunica la natura en una més de les seves manifestacions i que no és fàcil d'explicar. Tant l'un cas com l'altre, com d'altres de diferents, mereixen un respecte i menys prepotència d'unes persones que se senten en un esglai superior a la resta dels humans i se'ls observen amb aquesta fredor.

T'agraïxo l'atenció que has dedicat a llegir la meua opinió. *Mercè Royo i Capella.* Girona.

## El dret de vaga a França

Sr. Director,

De retorn de París, on he passat les tres darreres setmanes, lleigeixo el titular d'un diari madrileny que diu: «Clara victòria, de moment, del govern de Chirac». Em sembla que el comentari no reflecteix, ben bé, la realitat del que ha passat al país veïl les últimes setmanes.

Cal recordar que, abans de les vagues dels serveis públics, hi hagué la gran vaga dels estudiants, a causa de la qual el govern Chirac va sofrir una gran derrota, veient-se obligat a retirar el projecte de llei que volia suprimir aspectes positius de l'ensenyament a França. Els estudiants van tenir el seny necessari per acabar el seu moviment una vegada assolits els seus objectius essencials.

Els moviments de vaga als serveis públics vénen després d'un llarg període de negatives del govern a negociar millores econòmiques per als treballadors, però sobretot l'adequació dels horaris de treball i de les condicions en què el treball es fa. El govern Chirac, tan generós amb les grans fortunes —els ha rebaixat els impostos i els ha acordat l'amnistia fiscal pels delictes d'evasió de capitals—, no és tan generós quan vol limitar al 2,5% l'augment salarial. Afegiré que els treballadors del gas i de l'electricitat no han tingut cap augment els dos últims anys.

Els sindicats, com és la seva obligació, demanen discussions col·lectives. El govern fa el sord. S'ha arribat a una situació en què ja no es pot aguantar més. Els sindicats, com va passar el maig de 1986, han estat desbordats per les bases, que han perdut la paciència i s'han cansat d'esperar. Els sindicats més representatius s'han esforçat a canalitzar el moviment (en fi de comptes són ells els interlocutors amb possibilitat legal de negociar) però han dit des del primer dia que acceptaran les decisions de les assemblees de vagues, tant per decidir si fan vaga com en el moment de decidir quan cal acabar-la.

Una vaga que afecti els serveis públics sempre és molesta. De 1947 a 1975, he viscut a París moltes vagues d'aquest tipus. Com molta altra gent, he fet llargues caminades pels carrers, per anar i venir del treball (i també per manifestar el meu suport). Generalment els milers de persones que marxen a peu o fan «stop» no es manifesten contra els vagues. Accepten les molèsties convençuts que els treballadors estan en el seu dret, exercint-lo precisament amb la vaga. Saben molt bé que quan es va a la vaga és l'última decisió, perquè ja no hi ha altres vies de diàleg.

Els dies passats la dreta més reaccionària s'ha intentat manifestar contra el dret de vaga, acusant els vagues de sabote-

jadors. El fet que el president de la República acceptés de rebre, el dia de Cap d'Any, una delegació de ferroviaris vagues, ha estat el senyal de la campanya de l'extrema dreta: A la Televisió francesa s'han vist imatges de les manifestacions antiobreres. En primera fila hi apareixien, amb boina, carregats de medalles guanyades a les «batalles» d'Algèria i del Vietnam. Hi apareixien també senyores amb ostentosos abrics de pells de segurament no havien pas comprat a les rebaixes. Hi havia també algun botiguer esgarriat, exaltat perquè no havia pogut coure el pa a temps, o algun carnisser molest perquè el seu refrigerador no funcionava. De gent amb l'aspecte de guanyar-se la vida treballant, no se n'hi veien gaires. A l'emissió «Droit de réponse» un obrer electricista, en vaga, va desmuntar que els que tallaven el corrent fossin els vagues, sinó els que regulaven la distribució del corrent.

A la temptació de Chirac d'encoratjar l'acció antiobrera, hi hagué unes invitacions a la discreció i a la prudència. Venien de Giscard d'Estaing, ex-president de la República, que ho féu a la televisió, i de Chaban Delmas, president de l'Assemblea Nacional, que ho va comentar a la ràdio.

De tota manera, de la dreta i de l'extrema dreta s'aixecaven

veus que ens recordaven allò de «rojos al paredón». Malgrat aquest suport, no crec que Chirac surti enfortit de la prova, perquè no hi ha hagut negociació sinó «diktat». Els treballadors que han perdut més de la meitat de la mesada no oblidan fàcilment els que no han volgut negociar.

S'acosten nous enfrontaments; els més importants seran quan es vulgui continuar la desnacionalització de les grans empreses, com la Renault, l'Energia, els transports públics. No es pot oblidar que a la Libération, amb l'acord del general De Gaulle i amb ministres comunistes al govern, es va nacionalitzar una part important de l'economia francesa i que aquests acords es van prendre durant la lluita clandestina contra el hitlerisme i els altres feixismes pel Consell Nacional de la Resistència.

No; no li serà tan fàcil al senyor Chirac de fer marxar enrera les manetes del rellotge de la història. *Germinal Ros.* (Lloret).

Demanem brevetat i concisió en els comunicats que escriguin a la secció «El lector escriu». Qualsevol carta que passi de les 30 ratlles, aquest diari es reserva el dret de resumir-la, intentant preservar el seu sentit. Tota comunicació haurà d'anar acompanyada de la identificació completa de l'autor (nom i cognoms, adreça, i, si és possible, telèfon), malgrat que podran ésser publicades cartes signades amb inicials o pseudònims, si així ho sol·licita el seu autor.

## NECROLÒGIQUES

## JOSEP PUIG I BELLAPART

Als 74 anys d'edat va morir ahir Josep Puig, a Girona. Era natural de Belcaire d'Empordà i residia en aquesta mateixa població, al carrer Molí, 56.

Estava casat amb Maria Gou i tenia dues filles.

Avui a les 5 de la tarda a l'església parroquial de Belcaire, tindrà lloc la missa exequial.

## CARME ROURA I GALCERAN

Al veïnat de Miàniegues, de Porqueres, va morir ahir Carme Roura, a l'edat de 79 anys. Era natural de Serinyà i residia al carrer Llop, de Miàniegues.

Era vídua de Lluís Plana i tenia dos fills.

La missa exequial tindrà lloc avui a les 10 del matí, a l'església parroquial de Miàniegues.

## CILINIA FÀBREGA I PUNTUNET

Cilinia Fàbrega va morir a Girona, a l'edat de 73 anys. Era natural de Garrigoles i residia al Mas del Molí, de Vilopriu.

Estava casada amb Lluís Portell i tenia tres fills.

La missa exequial tindrà lloc avui, a 2/4 d'11 del matí, a l'església parroquial de Vilopriu.

## BASILIO CARRAL I FUENTES

A Girona, va morir Basilio Carral, a l'edat de 62 anys. Havia nascut a Pino (Lugo) i residia al carrer Ntra. Sra. Del Mont, de Girona.

Estava casat amb Emília Felip i tenia un fill.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a les 3 de la tarda, a l'església de Sant Narcís de Girona.

## EMILIO SÁNCHEZ I MARTÍNEZ

Als 79 anys d'edat va morir ahir Emilio Sánchez, a la vila de Palamós. Havia nascut a Moreda (Granada) i residia al carrer Almeria, de Sant Feliu de Guíxols.

Era vidu de Josefa Serrano i tenia cinc fills.

La missa exequial tindrà lloc avui, a les 12 del migdia, a l'església parroquial de Sant Feliu de Guíxols.

## MARIA VILA I BOSCH

A Girona va morir ahir Maria Vila, als 85 anys d'edat. Havia nascut a Celrà i residia al carrer Caldes de Montbui, de Girona.

Era vídua de Josep Font i tenia dues filles.

Avui a les 11 del matí a l'església de Sant Pau tindrà lloc la missa exequial.

† PREGUEU DÉU EN CARITAT  
per l'ànima de  
**Basili Carral i Fuentes**

que morí cristianament a Girona el dia 3 de febrer de 1.987 a l'edat de 62 anys.

A.C.S.

La seva esposa Emília Felip i Puig; fill, Salvador; filla política, Carme Albarran; néts, Marina i Gerard; pares polítics, Antolin Albarran i Antonia Núñez; germans, germans polítics, nebots i família tota participen a llurs amistats tan sensible pèrdua. La Missa Exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui dimecres dia 4, a les tres de la tarda, a l'Església Parroquial de Sant Narcís.

Girona, 4 de febrer de 1.987